

Open letter

**Ardeshir Zahedi former Iranian
Minister of Foreign Affairs and
Ambassador to USA**

نامه سرگشاده

اردشیر زاهدی وزیر خارجه پیشین و سفیر در
آمریکا

The America I want to remember is the America of the founding fathers, of Jefferson, Washington and Franklin, of the nation described by Abraham Lincoln: «*With Malice toward none, with charity for all*», the America in the dream of Martin Luther King that one day “*we will all sit down at the same table of brotherhood.*”

آمریکایی که من می‌خواهم بیاد داشته باشم آن آمریکایی است که پدران بنیانگذار همانند جفرسون، واشنگتن و فرانکلین است که از سوی آبراهام لینکلن شناسانده شده اند: «*بدخواهی برای هیچکس، و خیریه برای همگان*» آمریکایی که در آرزو های مارتین لوترکینگ بود که گفت: «*ما روزی دور میزی خواهیم نشست که همه برادری است.*»

It is the America of just after liberation of Europe to Marshall and his plan to relieve the suffering nations; the America that contributed to the freedom of nations, to the independence of colonies, to world health, education and food, to the liberty and dignity of all nations as we see in the charter of United Nations; yes, an America devoted to humanity and welfare of mankind, irrespective of sex,

colour or origin, an America that saw no frontiers for liberty, health, education and science. It was the America of Eisenhower who initiated the Civil Rights Bill and ended the Korean War, of Truman and his Point Four to help the developing countries, of the great figures of courage like John Foster Dulles, Eisenhower who saved Egypt from foreign aggression and liberated the Suez Canal bringing US to the peak of popularity in the developing world; or America of Roland Reagan who helped tear down the Berlin Wall.

آمریکایی است که در پی آزاد سازی اروپا در پی طرح مارشال به یاری ملت های رنج دیده رفت، آمریکایی که به آزادی ملت ها یاری رساند، به آزادی مستعمره ها کمک کرد، به بهداشت جهانی، به آموزش به خوراک و به کرامت و آزادی همه ملت ها زیر قوانین حقوق بشری کمک میکرد؛ آری، آمریکایی که صرف نظر از جنس، رنگ و منشا آدم ها خود را به رفاه و بشریت مردم ویژه گردانیده بود، آمریکایی که برای آزادی، برای بهداشت، آموزش و دانش مرزو حدی نمیشناخت. آن آمریکای آیزنهاور بود که منشور حقوق بشر را پیش رو گذاشت و به جنگ کره پایان داد و ترومن که با اصل چهار خود به کمک کشور های در حال توسعه رفت و شخصیت های معتبری مانند جان فاست دالاس، آیزنهاور که مصر را از پرخاشگری دیگران رها کرد و کانال سوئز را بروی جهانی که در حال پیشرفت بود گشود و آمریکا را به محبوبیت رساند، یا آمریکای رونالد ریگان که یاری کرد تادیوار برلن فرو بریزد.

I want to keep the memories of the days America was a land of opportunity for all, a country that created dreams, that was in the hearts of millions, that promoted peace and progress instead of producing arms of destruction and sending messages of arrogance and division.

من میخواهم آمریکایی را در خاطره ها نگاه دارم که زمانی سرزمین

فرصت های دست یافتنی برای همگان بود، کشوری که آرزو ها را به حقیقت رساند، که در قلب میلیون ها تن بودند، که صلح را پیش رو می گذاشت و پیشرفت را بجای آنکه اسلحه و نابودی را توسعه بدهد و پیام های گستاخانه و تکبر آمیز وجدایی را پراکنده کند.

Today we all live in a virus-disease-famine-war stricken-divided world, a world dominated by greed, selfish material pursuits.

More than ever in history we need to unite our forces and work together to save humanity. Rather than building walls of hatred, we must start removing the dividing barriers, bringing medicine and food to millions struggling between life and death all over the globe.

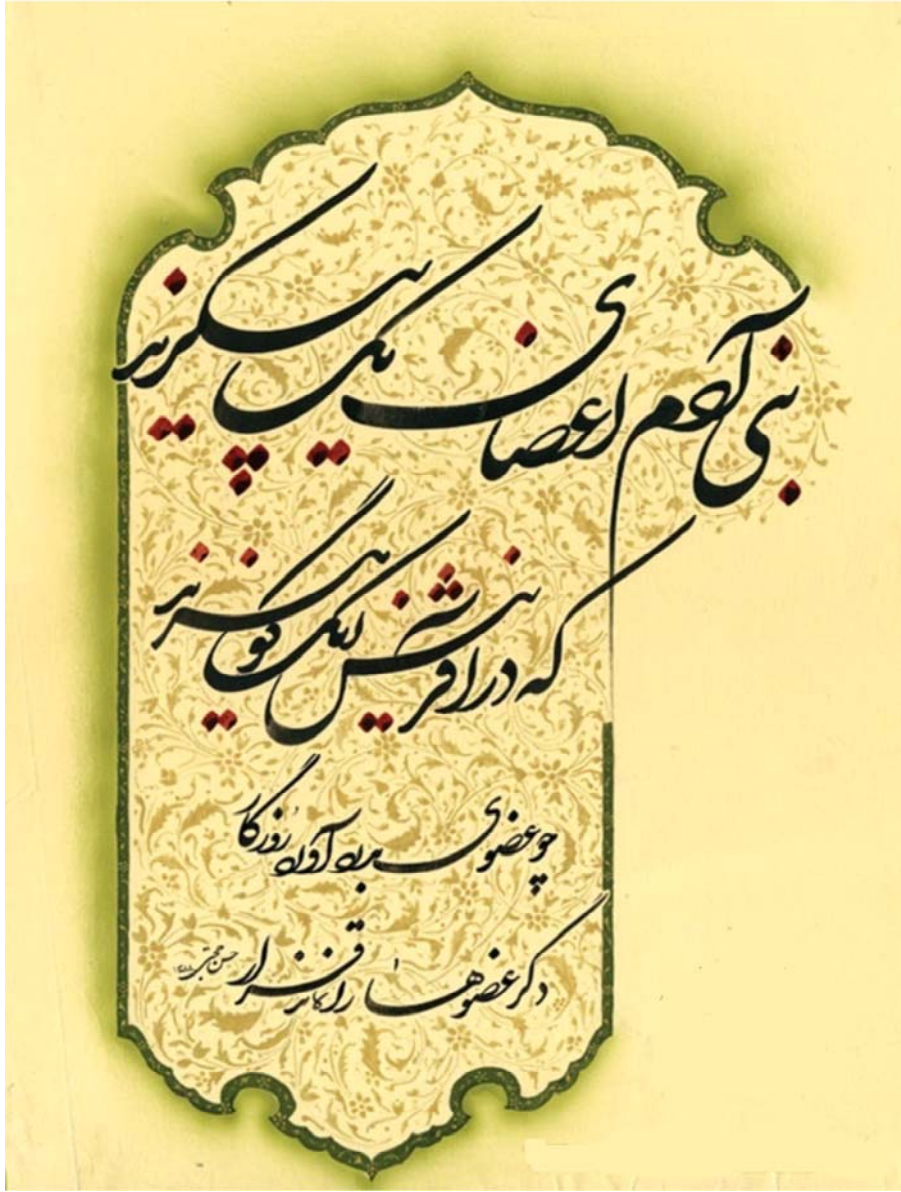
امروز همه ما در فاجعه بیماری-ویروس-گرسنگی و جنگ و محنت و غم به دنیایی از هم پاشیده زندگی میکنیم، دنیایی که با ولع و حرص، مملو شده، با خودمحوری، و مادی گرایی دنبال میشود. بیش از هر زمانی در تاریخ، لازم است نیروهای خویش را باهم متحد کنیم، کارکنیم و بشریت را نجات بدهیم. بجای آنکه دیوار های تنفر بسازیم ما باید سدها و نرده های جداسازی را کنار بزنیم، دارو و خوراک برای میلیون ها که بین مرگ و زندگی دست و پا میزنند در تمام سطح جهان پراکنده کنیم.

Let us all remember and follow the words of wisdom from our great Iranian poet, Saadi of the thirteenth Century, inscribed at the very entrance of the United Nations:

بگذارید همه ما این واژه های خردمندانه را از شاعر بزرگ خود سعدی از قرن سیزده را بخاطر بیاوریم که درگاه ورودی سازمان ملل نقش بسته است:

**All human beings are in truth akin,
All in creation share one origin.
When fate allots a member pangs and pains,
No ease for other members then remains.
If, unperturbed, another`s grief canst scan,**

Thou are not worthy of the name of man.

Iran, my beloved country, and the United States which used to be my second home were introduced one hundred and sixty- three years ago and remained good friends and allies till the recent years. Iranians have grateful souvenirs

of the great Americans like Howard Baskerville, Morgan Shuster, Arthur Millspaugh, Arthur Upham Pope and Richard Frye who contributed to Iran's movements towards its territorial unity, peace, stability and progress, health and education. They are in Iranian hearts and minds, the hearts that are still open to all American people.

ایران کشور معبود و محبوب من، و ایالات متحده که خانه دوم من بوده است یکسده شصت و سه سال پیش به هم شناسانده شدند و تا سالهای نه چندان دور همواره دوستان و همپیمانان خوبی ماندند. ایرانی ها یادگار های ارزنده ای از آمریکایی هایی مانند هوارد باسکرویل، مورگان شوستر، آرتور میلسپا، آرتور اوپام و ریچارد فرای که خدمات ارزنده ای در جهت اتحاد سرزمینی ایران، صلح، ثبات و پیشرفت، بهداشت و دانش روا داشته اند بیاد دارد.

The American administration should have learnt better lessons from the futile wars in which they engaged. From the Vietnam War to Afghanistan, Iraq, Libya, Yemen and Syria what have they achieved but dust and death. A tragic trace in history. The hundreds of billions of dollars wasted on destruction of nations could have saved mankind from disease and hunger, millions of lives that have been lost, the youth that have fallen, cities that have been devastated, hospitals and schools that were ruined, museums and places of worship that crumbled.

سامانه اداری آمریکا میبایست از جنگ های بیهوده که درگیر شده است درس بیاموزد. از ویت نام، جنگ افغانستان، عراق، لیبی، یمن، و سوریه درس آموخته باشد که به چه چیزی دست یافته است جز خاک و مرگ. یک ردپای بیهوده از تاریخ. سد ها هزار بیلیون دلار برای نابودی ملت های دیگر تباہ شده که میتوانست برای نجات بشریت، درمان بیماری، گرسنگی بکار گرفته شود و جان هایی که از دست رفته، جوانانی که کشته شدند و شهر هایی که نابود شدند و مدرسه هایی که خراب شدند، موزه ها و مکان های عبادت که همگی به تلی از خاکستر مبدل شدند.

The present situation of the world, the deadly virus that massacres our people can be turned to an opportunity for the changing of attitude, to forget and forgive, to replace hatred by love and war by reconciliation, to look into a future, a better and brighter future built upon understanding, coexistence and cooperation. Today we all need to live together and help each other to surmount the global threats to our environment, health and very existence.

وضعیت حاضر در جهان امروز، که ویروس جانکاه مردمان ما را به کام مرگ میکشد میتواندست به دنیای تغییر رفتار به بدست آری فرصت ها مبدل شود، به فراموش کردن و گذشت، جایگزین کردن نفرت با عشق، و جنگ با آشتی و صلح، تا بتوان به آینده نگاه کرد، یک آینده بهتر و بزرگتر در مسیر ادراک و خرد، همزیستی و همکاری بدست بدهد. امروز همه ما نیاز به زندگی باهم داریم، نیاز داریم به هم یاری برسانیم تا تهدید های جهانی که محیط، بهداشت و زندگی ما را هدف قرار داده، را دفع کنیم.

The strangulating sanctions that the US has unilaterally imposed upon Iran and its over eighty million noble and innocent people, in total disregard of international commitments, have been counterproductive. They have, as I had foreseen in my writings, strengthened and legitimized radicalism and impoverished the people who continue to suffer from lack of vital necessities.

تحریم های خفه کننده که آمریکا بصورت یکجانبه به ایران و بیش از هشتاد میلیون شهروندان نجیب و بیگناهِش تحمیل میکند، در جهت بی اعتنائی به تعهد های بین المللی است، و همواره بی اثر و بی نتیجه بوده. همانگونه که پیشتر در نوشته من گفته شد، رادیکالیسم را قانونی کرده و

مردمی را فرسوده و فقیر کرده که از نیاز های اولیه محروم هستند.

It is time, sagacity dictates, for America to remove the unjust sanctions and above all release billions of dollars of the Iranian assets that have been illegally confiscated.

اکنون زمان آن است، تا آمریکا تحریم های نا عادلانه خود را بردارد و بالاتر از آن بیلیون ها دلار پول و سرمایه ایرانیان را که غیرقانونی تصاحب کرده را آزاد کند.

America has begun, though belatedly, to retreat from Afghanistan, Syria, Yemen and Iraq. But the key to restoration of peace and tranquility in the region and the return of America to the prestigious position it enjoyed in the 50's and 60's is in leaving Iran to the will of its people and ending the futile hostilities.

آمریکا با تاخیر از افغانستان، سوریه، یمن و عراق عقب نشینی میکند. اما کلید بازگرداندن و ترمیم صلح و امنیت در منطقه و بازگشت آمریکا به وضعیت پرستیژ گذشته ۵۰ و ۶۰ سال پیش و اگذار کردن کار ایران به اراده مردم ایران و پایان دادن به ستیزه جویی و دشمنی بیهوده است.

The opportunity is there and this can be achieved with a little good will and some diplomatic wisdom for the benefit of all. I have said it again and again that there is no winner in any war and that the age of colonialism and gunboat diplomacy is over.

How beautifully Shakespeare puts it when he says: “A

peace is of the nature of a conquest; for then both parties nobly are subdued, and neither party loser.”

امکان برای رسیدن به رفتار حسن نیت و دیپلماتیک خردمندانه که به سود همه طرفین باشد موجود است. من گفتم و باز هم تکرار میکنم برنده ای در هیچ جنگی نیست و دوران استعمار و دیپلماسی جنگی پایان رسیده است.

چه زیبا گفته شکسپیر: «صلح ماهیت یک فتح است. زیرا در این صورت هر دو سو با اشراف و نجابت تسلیم می شوند، و هیچ یک از طرفین بازنده نیست».

Montreux
Ardeshir
Zahedi
22 April 2020

مونترو
اردشیر زاهدی
۲ آوریل ۲۰۲۰